

ρίας, διέκοψεν αὐτὸν κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην στιγμήν, εἰπὼν :

— Καὶ ποῖος εἶπεν ὑμῖν, κύριε κόμη, ὅτι τὸ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ γράψιμον ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἰδικόν σας ;

— Ἐγώ... ἀπήντησεν ὁ Ἀνσέλμος διατάζων... τὸ εἶδον.

— Ἄ ! τὸ εἶδετε ; εἶπεν ὁ Μαμφρέδης ταπεινῶσας τὸ βλέμμα.

— Ναί... προσέθετο ὁ Ἀνσέλμος, οὐ ἡ ταραχὴ νῦξανε βαθυμῆδόν.

Ὁ Μαμφρέδης προσήλωσεν αὐθις αἰφνιδίως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε ὁ κόμης ἠναγκάσθη νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ἰδικούς του· καὶ ἀφοῦ παρετήρησε τὴν ταραχὴν του, εἶπεν αὐτῷ διὰ φωνῆς, τὸ μὲν ἀπειλητικῆς, τὸ δὲ χλευαστικῆς :

— Ἐχει καλῶς.

Ὁ Ἀνσέλμος, ἠναγκασμένος ὦν νὰ τελειώσῃ τὴν τυπικὴν διαψεύσιν του, ὡς ὁφίς, οὐ συνετρίβη ἡ ράχης, ἐξηκολούθησε λέγων :

— Ὅθεν προσφέρομαι ἐνώπιον οἰοῦδηποτε στρατιωτικοῦ ἢ πολιτικοῦ δικαστηρίου νὰ υπερασπίσω τὸ ἐναντίον, πεποιθὼς ἐπὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μαμφρέδης ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἀνέγνω τὸ ἐγγράφον, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν κοντόσταυλον, εἰπὼν :

— Τί φρονεῖτε ;

Ὁ Ρινάλδος, λαβὼν τὸ ἐγγράφον, προσεποιήθη ὅτι ἀναγίνωσκεν αὐτὸ μετὰ προσοχῆς. Οἱ δὲ περιστῶτες, μὴ δυνάμενοι νὰ κρατηθῶσι, τὸν περιστοίχισαν.

Καὶ ὁ μὲν ἐλάμβανεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ δεξιῦ βραχίονος, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ, ἄλλος ἔκυπτεν ἄνωθεν τῶν ὤμων του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Περιττόν, εἶπε, βλέπω πολὺ καλῶς. Ἄλλως θὰ μείνω βραχεῖαν τινα στιγμήν.

Τὸ πρόσωπον τῆς Σάρρας ἐπασμῶδει, καὶ διὰ φωνῆς τρομῶδους, ἣν ἡ Λευκὴ δὲν ἀνεγνώριζεν ὡς ἰδικὴν τῆς.

— Θὰ μείνετε ἐπὶ τόσον καιρόν, ἐπανάλαβεν, ὅσος θὰ χρειασθῇ ὅπως ἀκούσητε πᾶν ὅ,τι ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ.

— Ἐχετε τρόπους τοῦ ἔρωτᾶν, εἶπεν ὁ Πέτρος μετὰ πικρίας, μὴ ἐπιδεχομένους ἀντίστασιν.

— Καὶ ὑμεῖς τρόπους τοῦ ἀποκρίνεσθαι, παροξύνοντας καὶ τριτρώσκοντας.

Ἐκάθησε δύο βήματα μακρὰν τοῦ Σεβεράκ, ὄντος ὀρθίου, καί, ἐκεῖ, ἡσύχως,

— Δὲν σᾶς μετεκάλεσα ἐξ Ἀλγερίας

ἐνταῦθα, εἶπεν, ὅπως ἀναχωρήσητε αὐθις χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς ἴδω.

— Λοιπὸν, ὑμεῖς ἦσθε... εἶπεν ὁ Πέτρος διακοπεῖς.

Ἡ Σάρρα τὸν ἐθεώρησε μεθ' ὑπερηφάνου τόλμης, καὶ σείουσα τὴν κεφαλὴν,

— Μὴ τυχὸν ἐπῆλθεν ὑμῖν ἀμφιβολία τις ;

Εἶτα, διὰ τινος ἐξ ἐκείνων τῶν ἀποτόμων κινήσεων τῆς εὐμεταβλήτου φύσεώς της, αἰτίνες τὴν καθίστων τόσον ἐπίφοβον, γενομένη αἰφνης θαυευτιπὴ καὶ εὐμενῆς, ὅσῳ ἦτο ἀλαζών καὶ τραχεῖα,

— Ἀλλὰ τί ἄνθρωπος λοιπὸν εἰσθε ὑμεῖς, εἶπεν, ὥστε ν' ἀποκρούητε μετὰ τόσης ὑπερφοσύνης τὸ ὅπερ ἐπιθυμῶ ;

Ἐλαβε τὴν χειρὰ του καὶ τὸν εἵλκυσε πρὸς ἑαυτήν. Οὗτος ἔπεσεν ἐπὶ τινος χαμηλοῦ ἐδράνου, μὴ θέλων νὰ φανῇ ὅτι ἀνθίσταται εἰς γυναῖκα, καὶ εὐρέθη σχεδὸν εἰς τοὺς πόδας τῆς Σάρρας. Αὕτη προσήλου ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἐφαίνοντο μέλανες, τὰ χεῖλη της προσήγγισαν τὰ ἰδικὰ του μετὰ μεθυστικοῦ μειδιήματος.

Ἐφριζεν ὁ Πέτρος ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν παρφηγμένων ἡδυπαθειῶν. Ἡσθάνθη τὸ αἶμα αὐτοῦ ἀναβαῖνον ἐπὶ τῶν κροτάφων του σφοδρῶς παλλόντων.

Ἡ παλάμη τῆς χειρὸς του περισφιγγόμενη ὑπὸ τῶν χειρῶν τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἔφλεγεν ὡς καίων σίδηρος. Ἡσθάνετο πνοὴν διαβρωτικὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου του διερχομένην. Κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης.

Μικρὸν τοῦ λογικοῦ φωτισθέντος, εἶδεν ἑαυτὸν ἀφοπλισθέντα, ὑπεξούσιον τῇ γοήσῃ. Ἀπεσπᾶσθη ἀπ' αὐτῆς ἀποτόμως, καὶ πλήρης θελήσεως, κύριος τῶν αἰσθήσεών του, ἐθεώρησε ματὰ τόλμης τὴν τύραννόν του.

Πρὸς στιγμήν ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐκράτει, ἀλλ' αἰφνης τῆς διέφυγε. Μετ' ἄκρας ἐπιδειξιότητος, ἐγένετο πρᾶξις καὶ προσηνῆς ἵνα μὴ τὸν φοβίσῃ καὶ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀντίστασίν του.

— Θάρρος, Πέτρε, εἶπεν εἰμεθα μόνοι, τὸ πᾶν κοιμᾶται, οὐδὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε, μὴ ἀπομακρύνησθε ἀπ' ἐμοῦ.

Ὁ Σεβεράκ ἀντὶ νὰ πλησιάσῃ, ὡπισθοδρόμησεν ἀκροώμενος. Ἐν τῇ σιγῇ τῷ ἐφάνη ὅτι ἀόματός τις μάρτυς εἶχεν ἀφήσῃ λυγμὸν τινα.

— Δὲν ἠκούσατέ τι ; εἶπεν.

— Οὐδέν. Τίς θέλετε νὰ εἶναι ἐκεῖ ; ἀπεκρίνατο ἡ Σάρρα εἰλικρινῶς... Κατέστητε πολὺ δειλός !

Διὰ τοῦ βλέμματος οὗτος ἐβολιδόσκοπῃσεν ὅλας τὰς γωνίας τοῦ ἀνθοκομείου. Ὑπὸ τὰς ἐπαγωγούς τῆς σελήνης λάμψεις οἱ μαρμαρίνοι θεοὶ σιγηλῶς ἐμειδίων ἐν τῷ χλοερῷ αὐτῶν ἄλσει. Πένθιμον ἡμίφως ἐπεκράτει, διαχέον εἰς τὴν ψυχρὰν ταύτην συνέντευξιν, ἐν ᾗ οἱ ἐρασταὶ ἴσταντο μακρὰν ἀλλήλων, καρδιοδόρον μελαγχολίαν.

Ἐν τῷ ὑπὸ τὸ φύλλωμα ἀσύμφω, ἡ Λευκὴ, διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸ στήθος πιέζουσα, εἶχεν ἀκούσῃ τοὺς λόγους τούτους, ὦν ἕκαστος ὑπῆρξε δι' αὐτὴν φρικτὴ ἀπο-

κάλυψις. Δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ καλῶς κατ' ἄρχας, διότι ἡ τοῦ Σεβεράκ στασις ἦτο τόσῳ ψυχρὰ, ἡ δὲ τῆς κομῆσεως τόσον ἀπειλητικὴ, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι παρευρίσκεται εἰς συνάντησιν δύο ἐχθρῶν. Ὅτε ὁμως ἡ Σάρρα ἐπλησίασεν, ὠμίλησεν, οὐδεμία πλέον ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο ἐραστής αὐτῆς !

Ἐκείνος, οὐ ἡ Λευκὴ ἔπλαττε τὸν ἰδεώδη τύπον τῆς τιμῆς, ὑπῆρξε τόσῳ πανούργος καὶ ἀνάγωγος ! Ἐκείνος, μεθ' οὐ ὠνειροπόλει νὰ συνδέσῃ τὴν ὑπαρξίν της δὲν ἦτον ἐλεύθερος, διότι τὸ ἐνός, ἦτο πεπεδημένος ὑπὸ τῶν ἀλύσεων τῆς ζηλοτύπου Σάρρας, καὶ αὕτη διεξεδίκει ἐπιτακτικῶς τὰ δικαιώματά της. Καὶ πρέπει νὰ τὰ ἐπλήρωσε πολὺ ἀκριβὰ διὰ νὰ ἐπιμένῃ τόσον ! Αἰφνης ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεανίδος ἡ ὑπερήφανος καὶ ἀξιοπρεπὴς μορφή τοῦ κόμητος. Πῶς τόσον περιπαθῶς ἀγαπωμένη ὑπὸ τοιοῦτου ἀνδρὸς ἡ Σάρρα ἡδυνήθη νὰ τὸν ἀπατήσῃ ; Πῶς ἡδυνήθη νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, νὰ καταχρασθῇ τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ νὰ τὸν ἀτιμάσῃ ; Πῶς δὲ ὁ Πέτρος, ὁ εὐνοούμενος, ὁ ὡς υἱὸς θεωρούμενος ὑπὸ τοῦ γέροντος, τὰ πάντα παρεγνώρισε ; τὰς ἐπιδαψιλευμένους αὐτῷ χάριτας, τὴν σταθερὰν προστασίαν, τὴν θερμὴν, τὴν ἀγρυπνον κατὰ τὰς δεινὰς ἡμέρας ! Τὸ διαπραχθὲν ἐγκλήμα ἦτον ἀσύγγνωστον. Ὁ Πέτρος, ἐν μᾶζ στιγμῇ ἐταπεινώθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λευκῆς. Τὸ ὑπ' αὐτῆς ἰδρὺθιν εἰδῶλον κατέρρει, σπαράττον τὴν καρδίαν της.

Ἦθελε ν' ἀναχωρήσῃ καὶ οὐδὲν πλέον ν' ἀκούσῃ, ἀλλ' ὑπέφερε διττῶς, ἕκ τε τοῦ ἀπολεσθέντος φίλτρου καὶ τῆς τραθείσης αἰδοῦς. Ἡρυθρία ἐκ τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν μειδιαμάτων τῆς Σάρρας πρὸς τὸν Πέτρον.

Ἡ ἀγνὴ νεάνις, ἥς ὁ ἄσπιλος ἔρως ἠωρεῖτο ἐν τῷ οὐρανῷ τῶν ἀγγέλων, παρίστατο μετ' ἀγωνίας μάρτυς εἰς τὰς δηλώσεις αἰσθητικοῦ ἔρωτος. Ὅτε ἡ Σάρρα εἶχεν ἐλκύσει τὸν Σεβεράκ πρὸς ἑαυτήν, αὕτη ἐφρικίασεν. Ἐχάρη μάλιστα πρὸς μικρὸν βλέπουσα τὸν Πέτρον ἀπωθοῦντα τὰς θαπείας της, καὶ τοῦτο, διότι οὗτος δὲν ἔτρεφε πλέον ἔρωτα πρὸς αὐτήν, οὔτε τὴν ἐξετίμα. Ὑπῆρχεν ἐν τῷ τόνῳ αὐτοῦ, οἶονεὶ δόνησίς τις μίσους κατὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, προσπαθοῦσης νὰ τὸν βιάσῃ πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἐγκλήματος, ἐνῶ ἐκεῖνος τόσον ἐπεθύμει νὰ λυτρωθῇ αὐτοῦ, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του.

Ἦκουε μετὰ θάμβους τὰ δύο ταῦτα ὄντα διαμαχόμενα ἐν τοῖς ἐγκληματικοῖς αὐτῶν δεσμοῖς, τὸ μὲν ἀγωνιῶν νὰ τοὺς σφίγῃ στενότερον, τὸ δὲ προσπαθοῦν νὰ τοὺς διαρρήξῃ. Καὶ ἔλεγεν ἐν ἑαυτῇ : Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ ἔνοχος ἔρως ! Καὶ ἵνα φθάσῃ τις εἰς τὸ μῖσος τοῦτο, εἰς αὐτὰς τὰς αἰσχυντηλὰς δεήσεις, εἰς αὐτὰς τὰς φρικτάς ἀντιστάσεις ἐπιλανθάνεται τῶν πάντων, τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους αἰδοῦς καὶ τῆς πρὸς ἑαυτόν ! Φεῦ ! Οἷα ἀσύγγνωστος ἀπάτη !

— Διατί ἀπωθήσατε τὰς προτάσεις

τοῦ κόμητος; ἔλεγεν ἡ Σάρρα. Διατί εἶσθε, ζοφώδης, κατηφής, ἀπελπισ; Ἀποχαιρετᾶτε ὡς τις ἀποφασισμένος οὐδέποτε πλέον νὰ ἐπανέλθῃ. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θέλω ν' ἀπέλθῃτε. Ὑπεχώρησα ἀπαξ καὶ λίαν διὰ τοῦτο μετενόησα, Θεέ μου! Ἄν ἤξεύρετε τί ὑπέφερον, καθ' ὅλον τὸ ἔτος τῆς ἀπουσίας σας! Ἡμῖν κατηφής μέχρι θανάτου καὶ ὠφείλον νὰ ὑποκρίνωμαι μειδιῶσα. Οὐδεμίαν εἶχον εἰδησιν περὶ ὑμῶν ἐγίνωσκον ἀπλῶς ὅτι συνέβη μάχη. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἴσως ἐτραυματίσθητε... Οἱ φόβοι μου, ἐν τούτοις, ἐδικαιώθησαν... Καὶ μετέβαινον εἰς τοὺς χοροὺς παντὶ κόσμῳ ἡμυρισμένη, φαιδρότητα ὑποκρινόμενη, τὴν φρικώδεστέραν τῶν κωμωδιῶν παίζουσα, καί, ὅτε ἤμην μόνη, μὴ τολμῶσα νὰ κλαίω, ἵνα μὴ ἰδῶσι τὰ ἔχνη τῶν δακρύων μου! Καὶ μοὶ ὁμιλεῖτε αὖθις περὶ ἀναχωρήσεως! Καὶ θέλετε νὰ ἐγκαρτερήσω ἀκόμη εἰς ταύτην τὴν φρικαλέαν ὁδύνῃ! Ἄλλ' ἂν ὑμεῖς εἴσθε ὁ μᾶλλον ἀδιάφορος τῶν ἀνθρώπων, ἐγὼ ὅμως ἡ δυστυχεστάτη γυνή, σὰς ἀγαπῶ!... Τώρα, ἀκουσόν μοι... Γινώσκεις ὅτι δι' ἐμέ σὺ μόνος εἶσαι ἐν τῷ κόσμῳ. Τί λοιπὸν θὰ γίνω, ἂν σὺ μὲ καταλίπῃς; Οὐτε λογικὸν πλέον, οὔτε κρίσιν ἔχω· δὲν ἀκούω εἰς τὴν καρδίαν μου· μὴ μὲ ὠθήσῃς εἰς ἄφρον τι κίνημα.

Ἐδράξατο αὐτοῦ αὖθις. Καὶ ὀρθία, τὴν κεφαλὴν ἐρείδουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ περιέπτυσεν αὐτὸν διὰ τῶν βραχιόνων τῆς, ἐμάγευσεν αὐτὸν διὰ τοῦ ἀρώματός τῆς· προσεπάθει νὰ ναρκώσῃ τὴν βούλησίν του, καὶ διὰ ποικίλων τονισμῶν τῆς φωνῆς, πλήρων πάντων κατακληλητικῶν γοήτρων, ἐπιψαύουσα τοῦ τραχήλου διὰ τῶν χειλέων, ἐπανελάμβανε:

— Δὲν θὰ μὲ ἀφήσῃς! Εἰπέ μοι ὅτι δὲν θ' ἀναχωρήσῃς;

— Σάρρα! εἶπεν ὁ Πέτρος ὑποκώφως, πειρώμενος ν' ἀποσπασθῇ αὐτῆς.

— Ἀ! μὲ ὠνόμασες Σάρραν!... ἀνέκραξε μετὰ θριαμβευτικῆς χαρᾶς. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἤκουσα τ' ὄνομά μου προφερόμενον ὑπὸ σοῦ... σ' ἐξιλέωσα λοιπόν. Δὲν θ' ἀναχωρήσῃς! Ὁρκίσθητί μοι ὅτι δὲν θ' ἀναχωρήσῃς!

Ὁ Πέτρος ἐθεώρησεν αὐτὴν κατηφής, εἶτα χαμηλοφώνως:

— Εἶναι ἀνάγκη! εἶπε.

— Σοὶ τὸ ἀπαγορεύω, ἀνέκραξεν ἡ Σάρρα λυσσώδως.

— Ἀναγκάζομαι νὰ σὰς παρακούσω.

Οἱ βραχίονες τῆς Σάρρας ἀπεσπασθῆσαν τοῦ τραχήλου τοῦ Σεβεράκ, ὡς συντετριμμένοι. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλιντρου, καὶ μὲ μέτωπον σκιερὸν καὶ σπασμωδικὸν στόμα,

— Μὲ βδελύττεσθε λοιπόν; ἠρώτησε.

— Ὁχι. Τὸ γνωρίζετε καλῶς· ἀπεκρίνατο ὁ Πέτρος· πράως.

Δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Σάρρας, καί, διὰ φωνῆς λελυμένης,

— Λοιπόν, τὸ αἰτῶ ὡς χάριν, μὴ ἀναχωρήσετε, εἶπε. Θὰ πράξω ὅ,τι θέλετε. Θὰ εἶμαι εὐπειθής. Δὲν θ' ἀγαπώμεθα

πλέον, ἐὰν δὲν ἐπιθυμῇτε. Ἀλλὰ, τοῦλάχιστον μὴ μὲ βασανίζετε.

Ἦτο γονυκλινής· εἶχε λάβει τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἣν ἐσφιγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, καθικετεύουσα διὰ τοῦ βλέμματος, ὥσθι ἐκ τῆς ἀπαντήσεώς του ἐκρέματο ἡ ζωὴ ἡ ὁ θάνατος δι' αὐτὴν. Εἶδεν αὐτὸν διαστάζοντα καὶ ἔτρεμε σκεπτομένη ὅτι δύνανται νὰ τῇ ἀποκριθῇ: «Ὁχι». Μετὰ τῆς δειλίας, ἣν κέκτηται ὁ ἀληθὴς ἔρω, ἐποίησε παραχώρησιν τινά.

— Μείνατε τοῦλάχιστον ἡμέρας τινάς, ὅπως λάβω καιρὸν καὶ ἐξοικειωθῶ μετὰ τῆς ιδέας ὅτι δὲν θὰ σὰς ἰδῶ πλέον... Βλέπετε, ὅτι τὸ πᾶν πράττω, ὅπως σὰς εὐχαριστήσω... Κάμετέ μοι τοῦλάχιστον αὐτὴν τὴν χάριν... Συναινεῖτε;

Ὁ Πέτρος ἐγίνωσκε τὴν Σάρραν καλῶς. Ἐφοβεῖτο μὴ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν βιαιότητα τοῦ χαρακτῆρός τῆς. Ἦξευρεν ὅτι ἂν ὤθει αὐτὴν εἰς τὰ ἄκρα, ἦτον ἱκανὴ νὰ διαπράξῃ κινδυνώδεις τι διαβήματα. Ἡσθάνθη τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐνδώσῃ.

— Ἐστὼ! ἀπεκρίνατο. Θὰ μείνω ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα.

Δι' ἐνὸς σκιρτήματος ἡ Σάρρα εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Πέτρου. Ἐσφιξεν αὐτὸν περιπαθῶς ἐν παραφορᾷ ἐξάλλου χαρᾶς.

Διὰ τὴν ἀπέλπιδα ταύτην, μιᾶς ἐβδομάδος παράτασις διαμονῆς ἦτο ἡ αἰωνιότης.

Καὶ ἔπειτα, ἐνδομύχως ἡσθάνετο πάντοτε ὅτι συμβεβηκός τι θὰ ἡλλοίου ὑπὲρ αὐτῆς τὴν θέσιν ταύτην, κατὰ τὸ διαστήμα τοῦτο. Ἡλπιζεν ἐπὶ τῆς τύχης.

— ὦ! μὲ ἀγαπᾶς ἀκόμη, εἶπε μετὰ πάθους. Ἡ ἀνάμνησίς μου, μεθ' ὅλα ταῦτα εἶναι ζωηρὰ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Πέτρε...

Προσεκολλᾶτο ἐπ' αὐτοῦ πιέζων αὐτὸν πανταχόθεν, τρίβουσα τὰς παρειὰς τῆς ἐπὶ τοῦ ὤφασματος τοῦ ἱματίου του, φλέγουσα ὑπὸ πυρός... Ἀλλ' ἀπεσπασθῇ ὑπ' ἐκείνου καὶ συνῆψε κατηφῶς τὰς χεῖρας.

— Συγγνώμην! εἶμαι τρελλή... σὲ παρηνώχλησα... Πόσον εἶμαι τάλαινα! Ἐγὼ ἡ τόσον ἐπιθυμοῦσα νὰ σοὶ ἀρέσω!

— Δὲν μὲ παρηνώχλησατε, εἶπε ψυχρῶς.

Συνῆλθε καὶ μετὰ λατρείας θεωροῦσα αὐτόν:

— Εἰπέ μοι, δὲν ἀγαπᾶς ἄλλην γυναῖκα;

Ἡ Λευκὴ ἔφριξεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀσύλου τῆς.

Ἀνέμενε τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Πέτρου μετὰ φρικαλέας ἀνησυχίας.

Οὗτος ἀπέστρεψε τὰ ὄμματα ἀφίει τοὺς λόγους τούτους:

— Ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν σας, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Ἡ Σάρρα ὠχρίασε καὶ ἀφῆκε κραυγὴν ἀπελπισίας.

— Εἴσθε πολὺ σκληρὸς πρὸς ἐμέ, Πέτρε! εἶπε. Ἰσως ἤμην ἄξια νὰ μὲ λησμονήσετε, ἀλλ' ὅχι νὰ μὲ προσβάλλετε.

Ἐποίησε κινήσιν τινά ἵν' ἀπομακρυνθῇ, ἀλλ' ἔστη πραῦνθεῖσα αἰφνης.

— Κακῶς πράττω νὰ παραπονῶμαι!

εἶπε μετὰ τινος τρυφερᾶς ταπεινότητος. Εἰπέτε μοι ὅ,τι θέλετε... Ἀλλὰ μείνετε ἀκόμη. Καίτοι τόσας ἀλγηδόνας ὑφίσταμαι, ἐν τούτοις θεωρῶ ἐμαυτὴν εὐδαίμονα μόνον ὅτε εὐρίσκομαι πλησίον σας.

— Ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ σὰς ἀφήσω, ἀπεκρίνατο ὁ Πέτρος... Σὺγγνωτέ μοι... Ἡμίσειαν ὄλην ὥραν εἶμαι ἐνταῦθα. Ἐνδεχόμενον νὰ παρατηρηθῇ ἡ ἀπουσία σας... Πρέπει ν' ἀποχαιρετηθῶμεν.

— Ἐπιθυμῶ ν' ἀποδείξω τὴν πρὸς ὑμᾶς εὐπειθειάν μου... Ὑγιαίνετε λοιπόν...

Ἀλλ' εἰς αὐριον;

— Ἐς αὐριον, ἔστω.

Ἐπλησίασεν, ὑψωθείσα ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν τῆς, ὅπως ἐξισώσῃ τὸ πρόσωπόν τῆς πρὸς τὰ χεῖλη τοῦ Σεβεράκ, ἀλλ' οὗτος ἤψατο μόλις τοῦ μετώπου τῆς, καὶ βαδίζων πρὸς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, ἀφ' ἧς ἡ Σάρρα εἶχεν ἔλθῃ, ἠθέλησε ν' ἀνοιξῇ, πλὴν ἡ θύρα ἀντέστη. Ἐδῶκε τότε σφοδρὰν τινά ὤθησιν. Τὸ ξύλον ἔτριξεν ἀλλὰ τὸ κλειθρὸν ἔμεινεν ἀκλόνητον...

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Σάρρα, οὐδὲν ἐννοοῦσα ἐκ τῶν συμβαινόντων.

— Αὕτη ἡ θύρα ἐκλείσθη παρὰ τινος.

— Ὑπὸ τίνος;

Ἐθεώρησεν ἑαυτοὺς ἐν σιγῇ, μὴ τολμῶντες νὰ ὁμιλήσωσι, τόσον ἐφοβοῦντο νὰ πιστεύσωσι τὴν φρικαλέαν πραγματικότητα. Ἡ Σάρρα διελθοῦσα ὡς λευκὸν φάσμα τὸ ἀνθοκομεῖον, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Ἡ σελήνη, κρυπτομένη ὀπισθεν τῶν ὀξείων στεγῶν τοῦ πύργου, δὲν ἐφώτιζε πλέον νῦν τοὺς ἀνθῶνας. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐστήριξε τὸ μέτωπον αὐτῆς ἐπὶ τῆς ὑέλου, ἀλλ' ὡπισθοδρόμησε πνίξασα κραυγὴν.

— Ἀνθρωπὸς τις εἶναι ἐκεῖ, πλησίον τῆς δενδροστοιχίας, ὡς κατασκοπεύων, ἐψιθύρισε περιδεῶς.

Ὁ Πέτρος ἐσκέφθη ἁμέσως τὸν Φροσσάρ. Ἦλθε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐθεώρησε, προσπαθῶν, ἐν τῇ σκιᾷ, ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν φίλον του. Ὁ ἐνεδρεύων ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸ ἀνθοκομεῖον, ἀλλ' ἦτο πολὺ βραχύτερος τοῦ Φροσσάρ κατὰ τὸ ἀνάστημα. Ὁ χρόνος ἐφαίνετο αὐτῷ μακρότατος· ἐπάτασσε τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδὸς ἐξ ἀνυπομονησίας. Τέλος ἐκείνος ἐστράφη, καὶ μετ' ἀνησυχίας ὁ Πέτρος ἀνεγνώρισε τὸν Μερλώ.

— Εἶναι ὁ συνταγματάρχης, εἶπε.

— Μήπως ἔμαθον ὅτι εἶμαι ἐδῶ, ἐτόνθουρσεν ἡ Σάρρα, ἐχάθην!

Ἐκάθησε ζητοῦσα ἐν τῷ συγκεχυμένῳ πνεύματι αὐτῆς μέσον τοῦ νὰ ἐξέλθῃ τῆς κινδυνώδους θέσεως, ἐν ᾗ εὐρίσκετο αἰφνης ἡγέρθη ἀφείσα κραυγὴν χαρᾶς.

— Δύναμαι νὰ διέλθω διὰ τοῦ δωματίου τῆς Λευκῆς, εἶπε.

Καὶ ἐβάδιζεν ἤδη πρὸς τὴν κλίμακα. Ἀλλ' ὁ Πέτρος, μὲ σπινθηροβόλους ὀφθαλμοὺς καὶ πρόσωπον φλογεὲν ἐκώλυσε αὐτὴν διὰ τοῦ βραχίονος.

— Ἀληθῶς σκέπτεσθε νὰ πράξητε τοῦτο; ἀνέκραξε. Καὶ τί ἐξήγησιν θὰ τῇ δώσητε; Τί θὰ φαντασθῇ ἄρα γε;

— Μοὶ εἶναι ἀδιάφορον;

Ἄλλ' ὁ Πέτρος ἐξηκολούθησεν ἔτι μάλλον ἐμψυχούμενος.

— Νὰ μάθῃ λοιπὸν ὅτι εἰσθε ἐνταῦθα; Μετ' ἐμοῦ; Ἄ! τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! Δὲν θέλω!

Πᾶσα ἡ σπουδαιότης τῆς θέσεώς των ἐξηφανίσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Σεβεράκ.

Τὸ σπουδαιότερον δι' αὐτὸν ἦτο μὴ ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ μάθῃ τὴν φρικαλέαν ἀλήθειαν. Διανοούμενος ὅτι ἡδύνατο νὰ καταδικασθῇ ὑπὸ τῆς νεάνιδος, ὁ Πέτρος ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἔτοιμον πάντα νὰ καταφρονήσῃ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς αἰσχύνῃς ταύτης. Καὶ αὐτὸν τὸν κόμητα δὲν θὰ ἐφοβεῖτο. Τὰ πάντα τῷ ἐφαίνοντο ἀνεκτὰ ἐκτὸς τῆς καταφρονήσεως τῆς Λευκῆς.

— Προτιμᾶτε λοιπὸν τὴν καταστροφὴν μου; ἐπανελάβην ἡ Σάρρα. Ἀγαπᾶτε νὰ μᾶς συλλάβωσιν ἐνταῦθα, ὁμοῦ;

— Ὅχι! μέλλω νὰ ἐξέλθω... Θὰ ἔλθῃτε κατόπιν μου... Θὰ κρατήσω τὸν συνταγματάρχην εἰς ἀπόστασιν, ὅπως ὑμεῖς δυνηθῆτε ν' ἀπομακρυνθῆτε... Τούτου γενομένου, θὰ δυνηθῶ καὶ ἐγὼ νὰ τοῦ διαφύγω.

— Καὶ ἂν εἶναι ὠπλισμένος; εἶπεν ἡ Σάρρα πεοίτρομος.

— Ἄ! μπά! Θεὸς φυλάξοι! ἀνέκραξεν ὁ Σεβεράκ.

— Πέτρε!

— Ἀφετέ με σὰς παρακαλῶ... Ἔστὲ ἐδῶ καὶ ἀναμείνατε!

Εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ κήπου. Ὁ Μερλώ, ἀκούσας θόρυβον, ἀνετινάχθη. Ἄλλ' εὐκίνητοτερος ὁ Φροσσάρ, κεχωσμένος εἰς τινα γωνίαν τοῦ τοίχου πρὸ πολλοῦ, τρέμων μὴ παρατηρηθῇ ὑπὸ τοῦ Μερλώ, θέλων νὰ προλάβῃ πάντα κατὰ τοῦ Σεβεράκ κίνδυνον καὶ μὴ δυνάμενος χωρὶς νὰ ἐπισπεύσῃ αὐτὸν τὸν κίνδυνον, ἀφίκετο παρὰ τὸ ἀνθοκομεῖον, εἰσῆλθεν, ἐσφιγξέ τὴν χεῖρα τοῦ Σεβεράκ, λέγων: «εἰμαι ἐγὼ!» Εἶτα, μετ' ἀπιστεύτου θάρρους, ἀφήσας τὴν θύραν ἀναπεπταμένην, ἐπιλαθόμενος παντὸς σεβασμοῦ, καταλιπὼν πᾶσαν ἀδυναμίαν, ἐδράξατο τοῦ συνταγματάρχου διὰ τῶν δύο βραχιόνων ὀπισθεν, προσπαθὼν νὰ τὸν κωλύσῃ τῆς διαβάσεως. Ὁ ὀρμητικὸς συνταγματάρχης, αἰσθανόμενος σφοδρῶς ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ νέου ἐλκυόμενον, ἀφήκε κραυγὰς λύσσης, ἀντιμαχόμενος κατὰ τοῦ κρατοῦντος αὐτόν, λακτίζων τὰς κνήμας του, καὶ προσκαλῶν εἰς βοήθειαν.

— Ἄ! κακοῦργε, ἐδρυχήθη ὁ Μερλώ. Τὸ χέρι μου εἶναι ἀκόμη δυνατὸ! Ποῦ θὰ μοῦ πάγῃ.

— Συνταγματάρχα, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Φροσσάρ μεταβάλλων τὴν φωνήν του. Δὲν ἤξεύρετε τί κάμνετε! Θὰ γενῆτε ἀφορμὴ μεγάλῃς δυστυχίας!

— Ἡ δυστυχία ἐγένετο, ἔκραζεν ὁ συνταγματάρχης. Ἀλλὰ θὰ μάθωμε ἀπὸ ποῖον.

— Ἄ! τοιοῦτος εἶσαι! ἀνέκραξεν ὁ Φροσσάρ χάσας τὴν ὑπομονήν... Καὶ μεθ' ἡρακλείου ἰσχύος, ἄρας τὸν συνταγματάρχην

εἰς τὴν ἄκραν τῶν βραχιόνων, ἐσφενδόνισεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ἀνθοκομεῖου.

— Βοήθεια, Καναλέλ! ὠρύετο ὁ Μερλώ. Μὲ σκοτώνουν οἱ δολοφόνοι!

— Φύγετε! εἶπεν ὁ Φροσσάρ τῷ Σεβεράκ. Ἡ ὁδὸς εἶναι ἐλευθερά.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ κόμησσα ἐποίησαν δύο βήματα ὅπως φύγωσιν, ἀλλ' ἔστησαν περιδεεῖς.

Ὁ κόμης ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Ἐγένετο παύσις τις.

Ἐκαστος ἐκ τῶν δραστῶν τῆς κινδυνώδους ταύτης σκηνῆς ἔμενεν εἰς τὴν θέσιν του, μὴ τολμῶν οὔτε νὰ σαλεύσῃ οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Μερλώ, καταπεπονημένος ἐκ τῶν πιέσεων τοῦ Φροσσάρ, τῶν διαμαχῶν καὶ τῆς πτώσεώς του μόλις συνήρχειτο.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Σάρρα πελιδνοὶ καὶ κατηφεῖς ἀνέμενον.

Ἡ Λευκὴ ἀπομακρύνουσα τοὺς κλάδους ἐξῆλθεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἀκούσασα ὁμιλοῦντα τὸν θεῖόν της, οὐτινος ἡ φωνὴ ἀντήχει ἀπειλητικῇ, ἀποκαλύπτουσα ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ, μεγάλην ταραχήν.

Ὁ κόμης ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔβαλε τὴν κλεῖδα ἐν τῷ θυλακίῳ του, εἶτα, διελθὼν τὸ ἀνθοκομεῖον, μετέβη εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, ἀφ' ὅπου εἰσῆλθεν ἡ Σάρρα, ἣν ἠνέφξε διὰ τῆς κλειδός, ἣν ἀπέσυρεν ὁ ἴδιος ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς πρὸ τινων στιγμῶν.

— Κατ' ἀρχὰς φῶς... εἶπε μετὰ τρομερὰς ψυχραιμίας.

Διήλθε παρὰ τὴν Σάρραν καὶ τὸν Πέτρον διατελοῦντας ἀδρανεῖς καὶ πεπηγότες, μὴ προσπαθήσας νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ. Δὲν ἔσπευδεν, ἀλλ' ἐβάδιζε μετ' ἀκριβείας καὶ σταθερότητος, αἰσθανόμενος ἑαυτὸν κύριον πάντων ὧν ἦσαν ἐκεῖ.

Ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ εἶδεν αὐτὸν λαβόντα λυχνίαν ἐκ τῆς τραπέζης τοῦ θαλάμου, καὶ συσχεθεῖσα ὑπ' αἰδοῦς, μὴ θέλουσα νὰ καταληφθῇ αἰφνης, φοβηθεῖσα μὴ ἀνακριθῇ, τρέμουσα, ἀνῆλθε τὴν ἐκ ξύλου γεγλυμμένην κλιμακᾶ, καὶ ἐξηφανίσθη ἐν τῷ θαλάμῳ ἐκείνῳ, ὅστις ἦτο κενός, καὶ δι' οὗ ἤθελεν εἰσβαλεῖν τὸς οὐρανὸν ἐν τῇ Σάρρᾳ νὰ διαφύγῃ, ἐὰν ὁ Σεβεράκ δὲν ἤθελε ν' ἀποκρύψῃ τὸ ἔγκλημά του ἀπ' ἐκείνης πρὸς τὴν ἔτρεφε τὸσον ἔρωτα ὅσον σέβας.

Ἐκεῖ, ἡ Λευκὴ ἔστη. Ἐν ἀσφαλείᾳ διατελοῦσα ἀνησύχει διὰ τὸν Πέτρον.

Ὁπισθεν τῆς ὑψηλῆς αὐλαίας της, κρυπτούσης τὴν εἴσοδον τῆς βιβλιοθήκης, ἔβλεπε πᾶσαν κίνησιν ἐκείνων, οἵτινες ἀνέμενον τὸν κόμητα.

Οὗτος ἐπανῆλθεν ἀσκεπής, ὡχρότατος ὑπὸ τὴν λευκὴν κόμην, καὶ θεὸς τὴν λυχνίαν ἐπὶ τινος τραπέζης, ἔριψε περὶ αὐτὸν φοβερὸν βλέμμα.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ.

Τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», τῶν καθυστερούντων τὴν συνδρομὴν τοῦ ΣΤ' ἔτους, θὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς.

κυρίας Εὐανθίαν Βαρδαρέσου, Μαρίαν Μπαλὴ καὶ Ἀννὰ Κ. Κολουμπούλου, καὶ κκ. Ν. Ταβουλαρίδην, Κωνστ. Δεσίρη, Βασίλειον Μπροῦσκον, Χρήστον Δημητριάδην, Νικ. Δ. Βοζιανόπουλον, Γενναῖον Μελησσινόν, Παν. Μουζάκη, Ἰω. Πελεκάση, Ἀλέξ. Μεταξᾶν καὶ Ἰωάν. Κωνσταντινίδην. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Στυλιανὸν Χαλκωματᾶν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Σ. Α. Ἀντόππαν. Ἐλήφθη Δελτάριον. Φροντίσατε. — κ. Σ. Ι. Πατρίκιον. Μετρήσατε, παρακαλοῦμεν, τῷ ἀνταποκριτῇ ἡμῶν κ. Σπ. Παγῶνι, δρ. 2,80, ἀντίτιμον 28 φύλλων «Ἐκλεκτῶν». Ἡ συνδρομὴ σας ἔληξεν εἰς ἀριθμὸν 504, ἐνῷ ἐλάδατε μέχρι τοῦ ἀριθ. 532. — κ. Γ. Α. Ἀλουπῆν. Ἐλλείποντες 6 ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. Τὴν συνδρομὴν σας δύνασθε νὰ πέμψητε ἐν ἐπιστολῇ, ἐπὶ συστάσει, ἐσωκλείοντες ροῦβλὶα χάρτινα ἔξ. — κ. Ἐλευθέριον Κ. Τσίβην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Γεώργιον Π. Κοκινάκη. Ὁδηγὸς. Αριθμοὶ 525 καὶ 526 ἀπεστάλησαν. Τὴν ἀξίαν τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» δύνασθε νὰ πέμψητε ἀπ' εὐθείας εἰς χάρτινα ροῦβλὶα ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει. — κ. Διον. Ε. Μαρτινέγκον. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Ἐγράψαμεν. — κ. Σπυρ. Γαρμπήν. Φύλλα ἀπεστάλησαν.

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἵτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἡ Λύρα Ἀνδρέου Κάλβου καὶ ἀνέκδοτος ὕμνος ὑπὸ Α. Μαρτελάου δρ. 1.20. — Ἱστορία τεθνεώτου, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγὴ τῆς παράφρονος, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Ἀγασταρχος Λασειανῆ, ὑπὸ Ἑρνέστου Καπενδέ, δρ. 4.50. — Μνηστὴ τῶν ἑκατομυρίων, δρ. 5. — Μεγάλῃ περυσίᾳ, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 2.) δρ. 3.20. — Μαῦρος πειρατής, μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Νουάρ, (τόμοι 3.) δρ. 4. — Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰουλλίου Μαρῦ, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ, δρ. 4. — Μεγάλῃ Ἰζα, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4. — Μιχαὴλ Στρογκώ, ἀπὸ Μόσχας εἰς Σιδηρίαν, συγγραφή Ἰουλλίου Βέρν, δρ. 2.50. — Πάσσαλος τοῦ θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 1.50. — Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ μελέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροῖδου, ἔκδοσις μεγάλῃ μετὰ εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀγρινιώτου, δρ. 2. — Πικουίλος Ἀλλιάγας, μετάφρασις Ν. Δραγούμη (τόμοι 7) δρ. 6. — Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐπαθλον, Γρηγόριον, Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50. — Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου λεπ. 60. — Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμᾶ (τόμ. 7) δρ. 4.20. — Εἰκοσιπενταετής Ἑλλήν πλοίαρχος διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ξένου, λ. 50. — Ἡ Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθᾶκη, δρ. 1.50. — Ερυθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβάλ, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Ερυθροὶ προσοπιδοφόροι, ὑπὸ Ponson de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστουάννου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Ερυθρόδερμοι, ὑπὸ P. Duplessis, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 1.50. — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 5. — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν ἐκδόσεων δρ. 4.50. — Ἡ Λήσταρχος Γυνὴ δρ. 4.50. — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμᾶ δρ. 4.30. — Μετὰ εἰκοσιν ἔτη (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30. — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἔρωτος (ἐκδόσις Β') δρ. 1.70. — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πρίγκιπσσα Σοφία (τόμ. 2) δρ. 2.20. — Ὁ Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30.